

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, χρόνια πολλά.

Σημαντικές ημερομηνίες οι εθνικές γιορτές. Πατρίδα, ταυτότητα, αγώνες αίμα, παράδοση, υπόσταση, ύπαρξη, θρησκεία και οικογένεια.

Όλα αυτά που συνθέτουν την παρουσία μας στο χρόνο και στον τόπο που βρέθηκε καθένας. Οι αξίες που τον ξεχωρίζουν, που τον ορίζουν, που τον δένουν τον κάνουν έθνος, γενιά, ιστορικό, ανεξάρτητο και ομογενές στοιχείο.

Και βλέπω, Γιώργο να παραμερίζονται οι αξίες στις οποίες πιστέψαμε, οι αξίες που μας δημιούργησαν, ο κόσμος μέσα στον οποίο ζούμε. Και με ταράζει, με ανησυχεί, με φοβίζει το αύριο! Βλέπω ότι ζούμε σε κοσμογονικές αλλαγές κι' αναρωπιέμαι σε ποιες αξίες σπίνεται το αύριο, που πηγαίνει ο κόσμος.

Μεγάλη γιορτή η ημέρα του Ευαγγελισμού, μεγάλη και η σημασία της εθνικής γιορτής. Γονατίζω νοερά και ανάβω κεριά στη μνήμη αυτών των αγωνιστών που ελευθέρωσαν την Πατρίδα και παρακαλώ την Υπέρμαχο Στρατηγό να ρίξει τη στοργή της στην Ελλάδα κι' όλο τον κόσμο.

Και θυμάμαι πόσο μας γέμιζε ενθουσιασμό και πίστη στο μέλλον η Εθνική Επέτειος, όταν παιδάκια πηγαίναμε στην παρέλαση τραγουδώντας... «Όλη δόξα, όλη χάρη Άγια μέρα ξημερώνεις και τη μνήμη σου το Έθνος χαιρετάει γονατιστό...». Και δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε ότι το τραγούδι αποτεινόταν στην ημέρα και ήταν πάντα ξημερώνει..., ο ήλιος ήταν που λαμπρίνει και... χρυσές ακτίνες χύνει και χαιρετάει του θείου Ιεράρχου τη σκιά. Καί τη σημαία την κρατούσε πάντα αγόρι από τις μεγάλες τάξεις και πάντα ο καλός μαθητής. Ποιος μπορούσε να φανταστεί πως θα έφτανε κάποια μέρα που θα βλέπαμε σηματοφόρο μουσουλμάνο με το τσεμπέρι της. Κι όταν μιλάμε για ρατσισμό δεν είναι ρατσιστική ενέργεια για την κοπέλα να της δοθεί να κρατάει τη σημαία με το σταυρό; Γι' αυτό λέω ατενίζω το αύριο με περίσκεψη και την Εθνική μας γιορτή με συγκίνηση και σφιγμένη καρδιά.

ΜΑΣ ΓΕΛΑΣΑΝ

Έεκινήσαμε

Μα πηκτικές διδασκαλίες.

Τον φόβο της αμαρτίας,

Τον έπαινο της σεμνότητας,

Το σεβασμό της αγάπης.

Αργότερα μας μίλησαν

για το δικαίωμα

και την ευθύνη τω άλλων

για την όποια μας αταξία.

Και για ισότητα, δικαιοσύνη,

Αδελφούσνη των λαών

Και άλλα μεγαλόστομα

Κι αργότερα

Με τα χρόνια, με την κρίση

Είδαμε πως μας γέλασαν,

Και της γιαγιάς η χρυσομάθεια

Και του οδηγητή μας τα κηρύγματα.

Κι εκείνα

Στη μικροαστική μας ασπιότητα

Αφελείς και θύματα

Στην καταναλωτική σκοπιμότητα

Με ασήμαντες επιτεύξεις

Κάτι σαν παιδικά παιχνίδια.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Το ποίημά σου σήμερα είναι όλα τα λεφτά, όπως λένε οι νεοέλληνες. Η διπλή γιορτή της 25ης Μαρτίου έχει τεράστια σημασία στην ιστορία του Ελληνικού Έθνους και γι' αυτό την τιμούμε μέχρι σήμερα με την ευλάβεια που της πρέπει και τον πατριωτισμό που δικαιούται. Αν οι Έλληνες τολμούσαμε να επαναστατήσουμε σήμερα εναντίον των Τούρκων δυναστών όπως οι Κούρδοι και οι Παλαιστίνιοι εναντίον του Ισραήλ, θα μάς χαρακτήριζαν «τρομοκράτες» και θα μάς εξολόθρευαν, όπως η Αγγλία απαγόρευε τους «τρομοκράτες» Κύπριους πατριώτες. Γι' αυτό οργίζομαι όταν ακούω Έλληνες με δύο μέτρα και δύο σταθμά: ένα για μάς όταν μάς συμφέρει και ένα για όλους τους άλλους, ανάλογα με τις προτιμήσεις και την ιδεολογία μας. Αλλά αν μην ξεχνάμε κιόλας πως εμείς φυλακίσαμε τον Κολοκοτρώνη, ούτε πως λίγο έλειψε να εκτραπεί η Επανάσταση του '21 από τις διαφωνίες και σκληρές κότρες των πρωταγωνιστών της.

Πραγματικά η πατρίδα μας έχει ανάγκη την Υπέρμαχο Στρατηγό, αλλά και κάθε άλλη βοήθεια για να μην την καταστρέψουν -περισσότερο- οι χριστιανοί εταίροι μας και τραπεζίτες, εκτός που καιροφυλακτούν οι σύμμαχοί μας στο ΝΑΤΟ Τούρκοι για να δημιουργήσουν προβλήματα στο Αιγαίο.

Όσον αφορά στο μέλλον, είναι πραγματικά ζοφερό για τα παιδιά και εγγόνια μας, όμως η ανθρωπότητα επέζησε δύο παγκόσμιους πολέμους σε έναν αιώνα με τρομακτικές απώλειες ανθρώπινες και υλικές και νομίζω πως τα τέρατα του ISIS πνέουν τα λοίσθια στη Μέση Ανατολή, γι' αυτό προσπαθούν να σκορπίσουν το θάνατο σε χριστιανούς και περισσότερο σε μουσουλμάνους πριν ψοφήσουν.

Αν αυτοί που ελέγχουν την μοίρα μας μπορέσουν να λύσουν τα προβλήματα στη Μέση Ανατολή και να προστατεύσουν τις φτωχές χώρες για να μην κάνουν εξαγωγή ψυχών σε άλλες χώρες, ίσως μπορέσουμε να γλιτώσουμε τα χειρότερα.

Πάντως, αν έμαθα κάτι στα σχολεία της φημισμένης ιστορικής Κοινότητας Αλεξανδρείας εκτός από την γλώσσα την ελληνική ήταν η αγάπη για την πατρίδα, μια πατρίδα που δεν είχαμε γνωρίσει, ούτε είχαμε επισκεφθεί τότε. Για την 25η Μαρτίου, σε κάθε τάξη του Γυμνασίου, οι ταλαντούχοι μαθητές ζωγράφιζαν στους πίνακες πολύχρωμες εικόνες από το '21, πολλές φορές μικρά αριστουργήματα που έπρεπε να οβήσουμε την επόμενη μέρα. Την 25η Μαρτίου όλα τα σχολεία συμμετείχαν σε μεγάλη παρέλαση στο κοινοτικό στάδιο, με μπλε παντελόνι, γκριζο σακάκι και μαύρα παπούτσια, αλλά και εδώ θα αναφέρω πόσο καλά ήταν οργανωμένη η ελληνική παροικία στην Αλεξάνδρεια. Επειδή υπήρχαν

φτωχοί μαθητές που δεν μπορούσαν να αγοράσουν τη στολή, τα παιδιά του «Κανισκέριου» Ορφανοτροφείου, έραβαν όλο το χρόνο παντελόνια και σακάκια, αλλά έφτιαχναν και παπούτσια για να συμμετέχουν και οι φτωχοί μαθητές στην παρέλαση, μπροστά στον Πατριάρχη, τον πρόξενο, τον πρόεδρο της Κοινότητας, τούς διευθυντές των σχολείων μας και άλλους επισήμους.

Α, και κάτι άλλο: την παρέλαση ξεκινούσε η ελληνική φιλαρμονική και όχι κάποια σκοτοεζική με πίπιζες, σε μια πόλη με ελληνικό πληθυσμό μικρότερο του Σίδνεϊ.

Να προσθέσω πως το πάθος μας για την Ελλάδα που συνεχίζεται μέχρι σήμερα, δεν εμπόδιζε σε μια πολυεθνική πόλυπολιτισμική κοινωνία όπως της Αιγύπτου, περίπου σαν της Αυστραλίας, τον σεβασμό άλλων εθνοτήτων και θρησκειών με τις οποίες ζούσαμε στις ίδιες πολυκατοικίες και στα ίδια προάστια. Θα αναφέρω ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα, όταν η τάξη μου επρόκειτο να επισκεφθεί ένα ιστορικό μουσουλμανικό τέμενος και πανεπιστήμιο. Το πρωί εκείνο η μητέρα μου με έλουσε, με έντυσε με τα «καλά» μου ρούχα και φόρεσα τα «καλά» μου παπούτσια, αλλά και με συμβούλεψε να βγάλω τα παπούτσια πριν μπω στο τζαμί και να μην κάνω αταξίες, σαν να είναι δική μας εκκλησία.

Δεκάδες χρόνια αργότερα, στην Αυστραλία, με ένα λεωφορείο γεμάτο συμπαρόικους εκδρομείς επισκεφθήκαμε το μοναστήρι των βουδιστών κοντά στο Γούλογκον και μόλις μπήκαμε στον ιερό για τους βουδιστές χώρο άρχισαν τις φωνές σαν να ήταν καφενείο. Δεν τους αδικώ γιατί όσοι έζησαν μόνο στην Ελλάδα δεν γνωρίζουν ξέρετε πως να αντιμετωπίσουν το ξένο, το διαφορετικό που πραγματικά τους τομάζει. Όμως, μια ασίατισσα καλόγρια με πλησίασε και με έκανε να ντραπώ, όταν σε αυστηρό τόνο μου είπε, «έτσι συμπεριφέρεστε και μέσα στις εκκλησίες σας;»

Γι' αυτό και δεν θεωρώ ρατσιστικό το γεγονός ότι μια μουσουλμάνο μαθήτρια στην Ελλάδα με μαντίλα δέχτηκε να κρατήσει την ελληνική σημαία με το σταυρό. Βλέπεις, καλέ μου φίλε, εγώ το είδα από διαφορετική οπτική γωνία και μου άρεσε μια μουσουλμάνο να σπκώνει με υπερηφάνεια το σταυρό και την ελληνική σημαία, τιμώντας τον Χριστό και την Ελλάδα μας...

Ο μεγαλύτερος εχθρός της τρομοκρατίας είναι ο αλληλοσεβασμός και ο καλύτερος φίλος της ο ρατσισμός.